

Arrest

nr. 299 048 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. DELHEZ en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een 20-jarige Venezolaanse staatsburger, geboren en getogen in Barquisimeto, de hoofdstad van de deelstaat Lara. Uw vader verblijft in Venezuela en is al zeker 23 jaar als sergeant-majoor tweede klasse voor de Nationale Garde. Uw moeder C. (...) verliet Venezuela op 4 februari 2018 op legale wijze en kwam na een verblijf in Colombia en Peru op 28 september 2018 aan in België. Ze diende op 15 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in te België.

Uw moeder verklaarde dat zij tussen 2015 en november/december 2017 politiek geëngageerd was. In het kader hiervan werd er in december 2015 op jullie woning geschoten terwijl zij thuis was. Nog stelde uw moeder dat het huis van jullie buurvrouw werd doorzocht, vermoedelijk door colectivos. Ook verklaarde uw moeder in haar verzoek om internationale bescherming dat uw broer (...) S.(...) in maart 2016 door twee mannen werd bedreigd toen hij het huis verliet: ze confronteerden S.(...) met het activisme van uw moeder en het werk van uw vader, zeiden dat uw vader corrupt was en richtten een wapen op S.(...). Uw moeder diende een klacht in bij het Cuerpo de Investigaciones Científicas Penales y Criminalísticas (CICPC; het onderzoeksteam van de nationale politie), maar hier gebeurde niets mee. Nog verklaarde uw moeder dat zij op 22 maart 2017 bij de pediater werd bedreigd door een gewapende man, dat hij haar handtas afnam en zijn wapen op uw jongste broertje D.(...) richtte. Betreffende België verklaarde uw moeder dat zij in oktober 2018 had deelgenomen aan een manifestatie tegen de Venezolaanse overheid. Bij terugkeer naar Venezuela vreesde ze dat ze geïnterviewd en gearresteerd zou worden door de autoriteiten, omdat ze in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 31 januari 2020 werd in het kader van uw moeders verzoek door het CGVS besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus: er werd geen geloof gehecht aan uw moeders politiek activisme in Venezuela. Daarnaast werd er evenmin geloof gehecht aan de houding van jullie burens tegenover uw moeder wegens enerzijds haar politiek activisme en anderzijds de job en de betrokkenheid bij het regime van uw vader. Nog achtte het CGVS het niet geloofwaardig dat uw vader niets wist van uw moeders jarenlange politiek activisme en kon uw moeder geen overtuigende bewijsstukken voorleggen inzake haar voorgehouden activisme. Nog legde uw moeder tegenstrijdige verklaringen af over de beschieting van jullie woning, het incident dat uw broer S.(...) meemaakte en het incident bij de pediater. Uw moeder tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV; de Raad) en legde onder meer een lidmaatschapsdocument van de oppositiepartij Voluntad Popular voor, alsook een mail van haar advocaat inzake de problemen van uw maternale grootouders en een tante van uw moeder. In het arrest van 28 juli 2020 (arrestnummer 239 084) werd door de RvV eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de beoordeling van het CGVS werd gevolgd. De Raad benadrukte dat uw moeders activisme niet geloofwaardig werd geacht en oordeelde dat de problemen van uw moeders familieleden louter blote beweringen waren die bovendien geen betrekking hadden op uw moeders situatie. Uw moeder ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

U reisde samen met uw oudere broer (...) S.(...) en uw jongere broer D.(...) rechtstreeks en op legale wijze van Venezuela naar België, waar jullie op 19 december 2018 aankwamen. Na de weigeringsbeslissing van uw moeder en haar beroepsprocedure, diende u samen met D.(...) op 3 december 2020 in België een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer S.(...) diende op 1 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in te België.

U verklaart dat er op 4 juni 2018 na uw lessen een militaire wagen van de Nationale Garde bij het schoolterrein stopte en scholieren gedwongen rekruteerden. Enkele medescholieren werden meegenomen en één medescholier zou als gevolg hiervan zijn overleden. U kon ontkomen en durfde gedurende een korte periode niet meer naar school te gaan. Er deden zich geen problemen meer voor toen u weer terugkeerde naar school.

Voorts verklaart u dat er op 25 januari 2019, één maand na uw vertrek, militairen naar het huis van uw maternale grootmoeder zijn gegaan en naar u, uw broers en uw moeder vroegen. Ook doorzochten ze toen het huis. Nadien deden zich geen andere problemen voor.

Daarnaast verwijst u naar een moeilijke thuissituatie: uw vader was weinig tolerant of geduldig. Nog mishandelde hij uw moeder en heeft hij één keer uw jongere broer D.(...) op een grove manier behandeld, maar werden jullie – zijn zonen – niet fysiek door hem mishandeld.

Nog verklaart u in Venezuela psychologische bijstand te hebben gehad en stelt u dat u al van jongs af aan astmatisch bent en hiervoor medicijnen moet nemen.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u de algemene veiligheidssituatie in het land. Daarnaast vreest u er gedwongen te worden gerekruteerd door de Venezolaanse strijdkrachten. Voorts verklaart u dat u in Venezuela niet verder zal kunnen studeren en er dus geen toekomst zal hebben.

Nog stelt u dat u in België de taal leerde, naar school gaat en naar de universiteit wil gaan. U stelt dat u hier een leven heeft opgebouwd en dat u uw beste vrienden zal moeten missen bij terugkeer naar Venezuela.

Inzake uw jongere broer D.(...) verklaart u eveneens dat jullie in België over goede onderwijsmogelijkheden beschikken en zichzelf goed kunnen ontwikkelen.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort; uw cedula; een document van uw moeder inzake huiselijk geweld; een attest van uw Venezolaanse schooldirecteur; een attest van psychologische bijstand in België; een medisch attest dat bevestigt dat u astmatisch bent; een inschrijvingsattest van uw school in België; en de reisdocumenten van u, uw broers en uw peter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaart dat u in Venezuela reeds psychologische bijstand kreeg, maar dat dat lang geleden is en dat u zich dat niet goed kan herinneren. Voorts stelt u in België last te hebben van stress en een depressie omwille van wat u meemaakte in Venezuela, maar u verklaart intussen niet meer naar een psycholoog te gaan en voelt zich beter (CGVS C.(...), p. 7). Ter staving van uw psychologische hulp in België legt u een attest van een gezinssysteemtherapeut neer van 3 maart 2020, waaruit blijkt dat u wekelijks met uw moeder en broer S.(...) therapie kreeg maar waarin geen gewag wordt gemaakt van een diagnose of ziektebeeld. Uw moeder legt in het dossier van D.(...) een attest voor van een psycho- en hypnotherapeut van 19 januari 2021, waarin wordt gesteld dat zij en u wekelijks op consult komen sinds '16 januari 2018 2020'. De psycho- en hypnotherapeut stelt in haar attest dat jullie duidelijke symptomen vertonen van post-traumatische stressstoornis, een depressie en fobische stoornissen. Nog wordt er geconcludeerd dat deze symptomen het gevolg zijn van traumatische gebeurtenissen in het thuisland en dat jullie verzoek om internationale bescherming gemotiveerd is. Het attest maakt echter geen melding van diepgaande (medische) onderzoeken waaruit blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Bovendien heeft een psycho-/hypnotherapeut niet de bevoegdheid om een jullie verklaringen over jullie wedervaren in Venezuela naar waarachtigheid te toetsen. Bovendien wordt er ook niet gespecificeerd om welke traumatische gebeurtenissen het zou gaan. Daarenboven gaat u naar eigen zeggen al meer dan een jaar niet meer naar een (psycho)therapeut (cf. supra) en moet voor de volledigheid worden opgemerkt dat uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS blijkt dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden. Bovendien haalt u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover bevraagd wordt (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, 20/18386, 7 januari 2021).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In eerste instantie verwijst u naar het profiel, de activiteiten en de problemen van uw moeder (CGVS C.(...), pp. 6, 11) als reden voor uw verzoek om internationale bescherming. Hier moet benadrukt worden dat het verzoek om internationale bescherming van uw moeder afgesloten werd met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat haar verklaringen over haar profiel, de activiteiten en de problemen niet geloofwaardig waren. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en staat bijgevolg vast. Uit het louter opnieuw verwijzen naar uw moeders (ongeloofwaardig beoordeelde) motieven kan geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid.

Daarnaast haalt u in uw huidige, eigen verzoek nog andere elementen in uwen hoofde aan. Hieruit kan echter evenmin een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade worden afgeleid.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo kwam u reeds op 19 december 2018 aan in België. U diende vervolgens op 3 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten, bijna twee jaar na uw aankomst in het land. Een dergelijk **laattijdig verzoek** om internationale bescherming kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts verklaart uw broer S.(...) dat uw vader al 23 jaar bij de Nationale Garde werkt als sergeant-majoor tweede klasse (CGVS S.(...), pp. 9, 10) en dat jullie – u, S.(...) en D.(...) –, als **zonen van een militair risico** lopen om te worden geviséerd (CGVS S.(...), p. 19). Ook uw moeder vreest inzake haar kinderen dat jullie als ‘zonen van’ worden **gepercipieerd** (CGVS D.(...), p. 12). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar het beroep van uw nog steeds in Venezuela verblijvende vader niet volstaat om aan te tonen dat u in Venezuela werkelijk een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. De problemen die uw vader zelf zou hebben gekend, zijn immers niet geloofwaardig (cfr. infra), en zelf hebt u nooit (geloofwaardige) problemen gekend door zijn werk (CGVS C.(...), p. 4).

Nog betreft uw vader en zijn werk – u rept hier opmerkelijk genoeg niet over in uw eigen verzoek – legt S.(...) uit dat jullie **vader verschillende problemen had op zijn werk**. Vooreerst stelt S.(...) dat hij ooit gevangen heeft gezeten en uw moeder naar hem toe moest gaan (CGVS S.(...), p. 11). Wanneer of waarom uw vader vast zat, weet S.(...) niet (CGVS S.(...), p. 14). Nog repte uw moeder in haar twee persoonlijk onderhouds op het CGVS met geen woord hierover, maar suggereerde zij enkel dat uw vader gearresteerd en/of opgesloten zou kunnen worden (CGVS C.(...), 10 mei 2019, pp. 9, 18; CGVS C.(...), 2 september 2019, pp. 13-14). Wanneer S.(...) hiernaar wordt gevraagd, weet hij niet waarom uw moeder de detentie van uw vader niet vermeldde (CGVS S.(...), p. 14). De tegenstrijdige verklaringen van S.(...) en uw moeder over uw vaders mogelijke detentie, heeft evenwel als gevolg dat de geloofwaardigheid ervan in het gedrang komt.

Daarnaast zegt S.(...) dat er jarenlange bedreigingen waren aan het adres van jullie vader vanuit de Nationale Garde omwille van uw moeders deelname aan betogingen (CGVS S.(...), pp. 10, 15). Hierbij dient te worden opgemerkt dat er in uw moeders verzoek geen geloof kon worden gehecht aan haar politiek activisme, waardoor er aan S.(...)s verklaringen hieromtrent evenmin geloof kan worden gehecht.

Behalve bedreigingen kreeg jullie vader ook te maken met straffen op zijn werk, stelt S.(...). Zo mocht hij jarenlang amper tot niet naar huis, mocht hij geen contact hebben met zijn gezin en werd hij meermaals overgeplaatst (CGVS, p. 10). S.(...) heeft geen bewijzen inzake zijn overplaatsingen of de motiveringen hierachter (CGVS S.(...), pp. 15-16) en jullie moeder maakt in haar persoonlijk onderhoud evenmin gewag van overplaatsingen. Bovendien is het binnen de (internationale) strijdkrachten verre van ongewoon dat werknemers gedurende enkele weken of maanden niet of nauwelijks contact heeft met het thuisfront, laat staan dat men verlof kan opnemen in zo'n periode. Dit alles leidt ertoe dat er niet alleen geen geloof kan worden gehecht aan S.(...)s verklaringen dat jullie vader expliciet werd gestraft op zijn werk, maar ook dat er geen nood aan internationale bescherming in jullie hoofde uit kan worden afgeleid.

Ook verklaart S.(...) dat **uw vader al vanaf 2015 tracht ontslag te nemen** en dat jullie vader daardoor onder meer jarenlang werd bedreigd (CGVS, p. 10). Ook uw moeder verklaart in haar persoonlijk onderhoud dat uw vader trachtte ontslag te nemen, maar situeert dit in 2013-2014 (CGVS C.(...), 10 mei 2019, pp. 9, 18; CGVS C.(...), 2 september 2019, pp. 3-4, 5, 12-14). S.(...) legt uit dat jullie vader zijn ontslag aanvraagde omdat hij situaties zag en dingen moest doen waar hij niet mee akkoord was (CGVS S.(...), pp. 4-5). Welke situaties uw vader afkeurde of welke zaken men op zijn werk van uw vader vroeg, weet S.(...) niet (CGVS S.(...), pp. 5, 14, 16). Evenmin vroeg S.(...) ooit – noch in Venezuela, noch in België – aan jullie vader wat hij dan precies niet deed of wat hem niet beviel (CGVS S.(...), p. 5). Dat S.(...), in het bijzonder als oudste zoon, niet meer weet over de motieven achter jullie vaders vermeende verzoeken om ontslag, terwijl hij daar wel toe in de mogelijkheid verkeert, leidt er reeds toe dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover afneemt.

Voorts stelt S.(...) dat jullie vaders ontslag telkenmale werd geweigerd omdat men dat beschouwt als verraad aan het vaderland (CGVS S.(...), p. 5). Ook uw moeder haalt aan dat uw vaders verzoek om ontslag werd geweigerd en legt in haar verzoek een ongedateerde ontslagbrief van jullie vader voor (CGVS C.(...), 2 september 2019, p. 13). Het is opvallend dat S.(...) niet meer documenten kan voorleggen over de verschillende pogingen tot ontslag van jullie vader, terwijl er traditioneel een jarenlange administratieve procedure aan ten grondslag ligt en jullie nog in contact staan met uw vader (CGVS C.(...), p. 5). Dit tast eveneens de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aan.

Daarbij houdt het geen steek dat men bij de Nationale Garde uw vader, die al jarenlang – afgaande op uw moeders verklaringen al bijna tien jaar – tracht zijn ontslag te geven; bevelen niet wil opvolgen; en te maken krijgt met straffen, eenvoudigweg niet (al dan niet oneervol) ontslaat. Wanneer S.(...) wordt gevraagd waarom de Gardisten desondanks een door hem beschreven luis in de pels zoals uw vader toch zouden willen aanhouden, weet S.(...) dat niet (CGVS S.(...), pp. 17, 18). Bovendien houdt het evenmin steek dat jullie vader, indien zijn jarenlange pogingen tot ontslag daadwerkelijk telkenmale vruchteloos zouden zijn gebleken, nog minstens acht jaar tegen zijn zin zijn werkzaamheden bij de Nationale Garde zouden uitvoeren – te meer daar intussen miljoenen andere Venezolanen – met en zonder paspoort – het land verlaten hebben. Dit doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van S.(...)s verklaringen inzake uw vaders problemen met/op zijn werk(gever).

Nog betreffende uw vrees in Venezuela verklaart u dat er op **4 juni 2018** een vrachtwagen van de Nationale Garde nabij uw school arriveerde en medescholieren door de uitgestapte militairen gedwongen werden gerekruteerd. Een schoolgenoot kwam hierbij om het leven en enkele schoolgenoten werden meegenomen. U wist zelf te ontkomen door naar een winkelcentrum te rennen. De dag erna durfde u echter niet meer naar school te gaan en verklaarde dit tegenover uw schooldirecteur (CGVS C.(...), p. 4). Voorheen kwamen Gardisten niet in de buurt van uw school (CGVS C.(...), p. 9) en er is bovendien niets anders gebeurd toen u weer terugkeerde naar school (CGVS C.(...), p. 10) en u kende evenmin problemen met militairen (CGVS C.(...), p. 4). Wanneer u wordt gevraagd wie uw overleden schoolgenoot was, verklaart u dat het slechts geruchten waren dat er iemand zou zijn overleden. Wie er dan precies zou zijn overleden, weet u niet: u kende de jongen niet en evenmin kende u zijn naam (CGVS C.(...), pp. 9, 10). Wanneer daarenboven wordt gevraagd welke scholieren er van uw school werden meegenomen door de Gardisten, weet u dat evenmin. U stelt dat het vierde- en vijfdejaarsscholieren waren en dat u ze niet kende (CGVS C.(...), p. 9). Het houdt geen steek dat u zich niet eens de na(a)m(en) kan herinneren van de medescholier die zou zijn overleden of van diegenen die zouden zijn meegenomen, te meer omdat het een uniek incident zou zijn geweest dat bovendien een dermate grote impact op u zou hebben gehad waardoor u een tijdje niet naar school durfde te gaan (CGVS C.(...), p. 4). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent in het gedrang.

Ter staving van deze gebeurtenis legt u een verklaring van uw schooldirecteur voor van 7 juni 2018. U legt uit dat de directeur deze brief op uw verzoek opstelde (CGVS C.(...), p. 4). Dat de brief op uw vraag en mogelijk ook instructies zijn opgesteld, leidt er reeds toe dat de bewijswaarde van de brief sterk wordt verminderd. Bovendien komt de inhoud van de brief niet overeen met uw verklaringen. U getuigt tijdens uw persoonlijk onderhoud dat een militair naar u en uw klasgenoten keek en wees, waarop jullie wegreunden (CGVS C.(...), p. 4). De brief verklaart evenwel dat leden van de Nationale Garde u op een gewelddadige wijze trachtten te stoppen maar dat u kon wegreunen. Bovendien stelt de brief dat u na het incident niet meer naar school ging, terwijl u zelf aangeeft dat u de volgende dagen niet naar school ging, maar daarna terug naar school ging (CGVS C.(...), p. 4). Dit heeft niet alleen als gevolg dat er aan de voorgelegde brief geen geloof kan worden gehecht, maar zet ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover verder op losse schroeven. Dit heeft bovendien als gevolg dat er ook aan uw voorgehouden vrees om bij terugkeer naar Venezuela te worden gerekruteerd door Venezolaanse/Bolivariaanse defensielichamen zoals de Nationale Garde (CGVS C.(...), pp. 4, 10) geen geloof kan worden gehecht. U haalt immers geen enkel ander –geloofwaardig – incident aan dat erop wijst dat dit u ten beurt zou kunnen vallen.

Voorts verklaart u dat er op **25 januari 2019**, ongeveer een maand na uw vertrek, mannen in militaire uniformen naar het huis van uw maternale oma (waar jullie ook woonden) zijn gekomen. Ze vroegen uw oma naar u, uw broers en uw moeder, doorzochten het huis en vertrokken. Bij vertrek zeiden ze tegen uw grootmoeder dat ze niets mocht zeggen over wat er is gebeurd (CGVS C.(...), p. 4). Uw maternale oma weet niet wie of waarvan deze mannen waren en u weet niet waarom men naar u, uw broers en uw moeder zochten. Er deden zich nadien geen andere problemen voor (CGVS C.(...), pp. 10-11). Het is opmerkelijk dat uw moeder dit incident niet aanhaalde in haar eigen verzoek. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds in het gedrang.

Bovendien komen de verklaringen van uw broer S.(...) en uw moeder niet overeen met de uwe betreffende uw (maternale) grootouders. Zo stelt uw broer S.(...) dat uw grootouders maandelijks bedreigingen ontvingen van de Nationale Garde en dat zij daarom op instructie van jullie moeder zijn verhuisd (CGVS S.(...), pp. 7-8, 10, 11), terwijl u slechts over één bezoek van militairen spreekt, waarna er zich geen andere problemen voordeden (CGVS C.(...), p. 10-11). Uw moeder verklaart dan weer in het persoonlijk onderhoud betreffende uw broer D.(...) dat haar ouders in augustus of september 2022 zijn verhuisd naar het huis van haar grootmoeder – uw overgrootmoeder – omdat uw vader fysiek geweld gebruikte tegenover haar vader – uw grootvader – en omdat uw overgrootmoeder zorg nodig heeft (CGVS D.(...), p. 9). Al deze elementen leiden ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen van uw grootouders opnieuw wordt aangetast.

Nog verwijzen uw moeder in D.(...)s verzoek alsook uw broer S.(...) en uzelf in jullie eigen verzoeken naar een **gewelddadige thuissituatie**. U geeft aan dat uw vader weinig tolerant is en weinig geduld heeft; dat hij uw moeder fysiek en mentaal mishandelde; en dat hij ook uw broertje D.(...) één keer op een grove manier heeft behandeld (CGVS C.(...), pp. 3, 4-5, 11). Uw moeder verklaart eveneens dat uw vader haar fysiek en psychologisch mishandelde; stelt dat zij hiervoor naar een psycholoog ging en ook deelnam aan workshops inzake intra-familiaal geweld; en dat zij in België een scheidingsprocedure in gang zette (CGVS D.(...), pp. 4-6).

Nog vreest zij bij terugkeer naar Venezuela dat D.(...) kan worden mishandeld door zijn vader (CGVS D.(...), p. 11). S.(...) getuigt eveneens van fysiek geweld binnen het gezin tegenover uw moeder en herhaalt ook dat er slechts éénmaal werd geschreeuwd naar jullie broertje D.(...) (CGVS S.(...), p. 9). Er kan echter niet zomaar geloof worden gehecht aan deze verklaringen.

Zo houdt het geen steek dat uw moeder noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch op het CGVS in haar eigen verzoek om internationale bescherming gewag maakt van jullie moeilijke thuissituatie. Ook in het door uw moeder gestelde beroep bij de RvV tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS wordt er met geen woord gerept over huiselijk geweld jegens haarzelf. Wanneer zij hiernaar wordt gevraagd in het persoonlijk onderhoud van D.(...), antwoordt zij dat ze uw vader geen schade wilde toebrengen en legt ze uit dat ze belang hecht aan een sterke verbonden familie (CGVS D.(...), p. 9). Hiermee klaart zij evenwel niet uit waarom zij nu wel ineens met de problematische thuissituatie op de proppen komt, waardoor de geloofwaardigheid van de verklaringen hieromtrent in het gedrang komt.

Nog leggen u en uw moeder in D.(...)s verzoek een klachtenbrief inzake het huiselijk geweld voor van 30 juli 2015 (CGVS C.(...), p. 11; CGVS D.(...), p. 11). Bovendien verklaart uw moeder dat zij tussen 2013 en 2015 naar een psycholoog ging en deelnam aan workshops inzake intra-familiaal geweld (CGVS D.(...), pp. 4-6). Hierbij dient aldus te worden opgemerkt dat uw moeder doorheen de jaren wel degelijk heeft kunnen rekenen op ondersteuning van de Venezolaanse autoriteiten inzake de vermeende huiselijke (gewelds)problematiek. Hieruit kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in jullie hoofde worden afgeleid.

Ook vreest u dat u bij terugkeer naar Venezuela niet zal kunnen beginnen in het hoger onderwijs, maar dat u **enkele jaren van uw middelbare school zal moeten herhalen** (CGVS C.(...), pp. 5, 10). Dat u bij terugkeer naar Venezuela eventueel één of enkele jaren school zal moeten herhalen, is evenwel onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Voorts verwijzen zowel u, uw broer S.(...) en uw moeder in hoofde van uw jongere broer D.(...), naar jullie **verblijf in België sinds december 2018**. U haalt aan dat u in België bent geïntegreerd en uw leven hier heeft opgebouwd; dat u de taal leerde; dat u na uw middelbare school verder wil studeren; en dat u bij terugkeer naar Venezuela uw beste vrienden zal moeten missen (CGVS C.(...), pp. 4, 12). Ter staving hiervan legt u voorts een attest van uw middelbare school in België voor. Ook uw moeder verwijst in haar vrees voor D.(...) naar diens vredevolle, gelukkige gemoedstoestand en ze wenst dat hij zich in België verder zal ontwikkelen (CGVS D.(...), p. 10) en merkt op dat haar twee oudste zonen – waaronder u dus – zich op onderwijs- en werkvak in België hebben ontwikkeld (CGVS D.(...), p. 12). Uw broer S.(...) benoemt de geboorte van zijn zoon Tomas, stelt dat hij al twee jaar werkzaam is en verwijst naar jullie levenskwaliteit in België (CGVS S.(...), pp. 3, 11). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat er uit het leven van u en uw broers in België geen nood aan internationale bescherming in jullie hoofde worden afgeleid. Dit element houdt immers geen verband met de criteria van de vluchtelingenstatus, en evenmin met de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dienen de elementen omtrent het ontwikkelde privéleven in België in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

In de mate dat u verwijst naar uw **medische problemen** – u bent astmatisch, nam hiervoor vanaf jongs af aan al medicatie (CGVS C.(...), p. 7) en legt ter staving hiervan een Belgisch medisch attest voor – aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tot slot verklaart u de **algemene (veiligheids)situatie** in Venezuela te vrezen (CGVS C.(...), pp. 4, 11). Nog verwijst u naar de **financiële situatie** van uw gezin (CGVS C.(...), pp. 8-9). Wat de socio-economische en algemene (veiligheids)situatie in Venezuela betreft kan worden verwezen naar de onderstaande analyses:

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in

Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken

van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De **overige door u neergelegde documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het door u voorgelegde paspoort – dat u zonder problemen verkreeg in november 2017 (CGVS C.(...), p. 7) – en de identiteitskaart (cedula) leveren hoogstens een indicatie op van uw identiteit en nationaliteit. De reisdocumenten ondersteunen voorts enkel uw reis van Venezuela naar België – die overigens probleemloos en snel is verlopen (CGVS C.(...), p. 10). Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid of de elementen waarover u stelt dat ze uw terugkeer zouden beletten.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In eerste instantie verwijst u naar het profiel, de activiteiten en de problemen van uw moeder (CGVS C.(...), pp. 6, 11) als reden voor uw verzoek om internationale bescherming. Hier moet benadrukt worden dat het verzoek om internationale bescherming van uw moeder afgesloten werd met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat haar verklaringen over haar profiel, de activiteiten en de problemen niet geloofwaardig waren. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en staat bijgevolg vast. Uit het louter opnieuw verwijzen naar uw moeders (ongeloofwaardig beoordeelde) motieven kan geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

Daarnaast haalt u in uw huidige, eigen verzoek nog andere elementen in uwen hoofde aan. Hieruit kan echter evenmin een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade worden afgeleid.(...)

Voorts verklaart uw broer S.(...) dat uw vader al 23 jaar bij de Nationale Garde werkt als sergeant-majoor tweede klasse (CGVS S.(...), pp. 9, 10) en dat jullie – u, S.(...) en D.(...) –, als **zonen van een militair risico** lopen om te worden geviséerd (CGVS S.(...), p. 19). Ook uw moeder vreest inzake haar kinderen dat jullie als ‘zonen van’ worden *gepercipieerd* (CGVS D.(...), p. 12). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar het beroep van uw nog steeds in Venezuela verblijvende vader niet volstaat om aan te tonen dat u in Venezuela werkelijk een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. De problemen die uw vader zelf zou hebben gekend, zijn immers niet geloofwaardig (cfr. infra), en zelf hebt u nooit (geloofwaardige) problemen gekend door zijn werk (CGVS C.(...), p. 4).

Nog betreft uw vader en zijn werk – u rept hier opmerkelijk genoeg niet over in uw eigen verzoek – legt S.(...) uit dat jullie **vader verschillende problemen had op zijn werk**. Vooreerst stelt S.(...) dat hij ooit gevangen heeft gezeten en uw moeder naar hem toe moest gaan (CGVS S.(...), p. 11). Wanneer of waarom uw vader vast zat, weet S.(...) niet (CGVS S.(...), p. 14). Nog repte uw moeder in haar twee persoonlijk onderhouds op het CGVS met geen woord hierover, maar suggereerde zij enkel dat uw vader gearresteerd en/of opgesloten zou kunnen worden (CGVS C.(...), 10 mei 2019, pp. 9, 18; CGVS C.(...), 2 september 2019, pp. 13-14). Wanneer S.(...) hiernaar wordt gevraagd, weet hij niet waarom uw moeder de detentie van uw vader niet vermeldde (CGVS S.(...), p. 14). De tegenstrijdige verklaringen van S.(...) en uw moeder over uw vaders mogelijke detentie, heeft evenwel als gevolg dat de geloofwaardigheid ervan in het gedrang komt.

Daarnaast zegt S.(...) dat er jarenlange bedreigingen waren aan het adres van jullie vader vanuit de Nationale Garde omwille van uw moeders deelname aan betogingen (CGVS S.(...), pp. 10, 15). Hierbij dient te worden opgemerkt dat er in uw moeders verzoek geen geloof kon worden gehecht aan haar politiek activisme, waardoor er aan S.(...)s verklaringen hieromtrent evenmin geloof kan worden gehecht.

Behalve bedreigingen kreeg jullie vader ook te maken met straffen op zijn werk, stelt S.(...). Zo mocht hij jarenlang amper tot niet naar huis, mocht hij geen contact hebben met zijn gezin en werd hij meermaals overgeplaatst (CGVS, p. 10). S.(...) heeft geen bewijzen inzake zijn overplaatsingen of de motiveringen hierachter (CGVS S.(...), pp. 15-16) en jullie moeder maakt in haar persoonlijk onderhoud evenmin gewag van overplaatsingen. Bovendien is het binnen de (internationale) strijdkrachten verre van ongewoon dat werknemers gedurende enkele weken of maanden niet of nauwelijks contact heeft met het thuisfront, laat staan dat men verlof kan opnemen in zo'n periode. Dit alles leidt ertoe dat er niet alleen geen geloof kan worden gehecht aan S.(...)s verklaringen dat jullie vader expliciet werd gestraft op zijn werk, maar ook dat er geen nood aan internationale bescherming in jullie hoofde uit kan worden afgeleid.

Ook verklaart S.(...) dat **uw vader al vanaf 2015 tracht ontslag te nemen** en dat jullie vader daardoor onder meer jarenlang werd bedreigd (CGVS, p. 10). Ook uw moeder verklaart in haar persoonlijk onderhoud dat uw vader trachtte ontslag te nemen, maar situeert dit in 2013-2014 (CGVS C.(...), 10 mei 2019, pp. 9, 18; CGVS C.(...), 2 september 2019, pp. 3-4, 5, 12-14). S.(...) legt uit dat jullie vader zijn ontslag aanvraagde omdat hij situaties zag en dingen moest doen waar hij niet mee akkoord was (CGVS S.(...), pp. 4-5). Welke situaties uw vader afkeurde of welke zaken men op zijn werk van uw vader vroeg, weet S.(...) niet (CGVS S.(...), pp. 5, 14, 16). Evenmin vroeg S.(...) ooit – noch in Venezuela, noch in België – aan jullie vader wat hij dan precies niet deed of wat hem niet beviel (CGVS S.(...), p. 5). Dat S.(...), in het bijzonder als oudste zoon, niet meer weet over de motieven achter jullie vaders vermeende verzoeken om ontslag, terwijl hij daar wel toe in de mogelijkheid verkeert, leidt er reeds toe dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover afneemt.

Voorts stelt S.(...) dat jullie vaders ontslag telkenmale werd geweigerd omdat men dat beschouwt als verraad aan het vaderland (CGVS S.(...), p. 5). Ook uw moeder haalt aan dat uw vaders verzoek om ontslag werd geweigerd en legt in haar verzoek een ongedateerde ontslagbrief van jullie vader voor (CGVS C.(...), 2 september 2019, p. 13). Het is opvallend dat S.(...) niet meer documenten kan voorleggen over de verschillende pogingen tot ontslag van jullie vader, terwijl er traditioneel een jarenlange administratieve procedure aan ten grondslag ligt en jullie nog in contact staan met uw vader (CGVS C.(...), p. 5). Dit tast eveneens de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aan.

Daarbij houdt het geen steek dat men bij de Nationale Garde uw vader, die al jarenlang – afgaande op uw moeders verklaringen al bijna tien jaar – tracht zijn ontslag te geven; bevelen niet wil opvolgen; en te maken krijgt met straffen, eenvoudigweg niet (al dan niet oneervol) ontslaat. Wanneer S.(...) wordt gevraagd waarom de Gardisten desondanks een door hem beschreven luis in de pels zoals uw vader toch zouden willen aanhouden, weet S.(...) dat niet (CGVS S.(...), pp. 17, 18). Bovendien houdt het evenmin steek dat jullie vader, indien zijn jarenlange pogingen tot ontslag daadwerkelijk telkenmale vruchteloos zouden zijn gebleken, nog minstens acht jaar tegen zijn zin zijn werkzaamheden bij de Nationale Garde zouden uitvoeren – te meer daar intussen miljoenen andere Venezolanen – met en zonder paspoort – het land verlaten hebben. Dit doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van S.(...)s verklaringen inzake uw vaders problemen met/op zijn werk(gever).

Nog betreffende uw vrees in Venezuela verklaart u dat er op **4 juni 2018** een vrachtwagen van de Nationale Garde nabij uw school arriveerde en medescholieren door de uitgestapte militairen gedwongen werden gerekruteerd. Een schoolgenoot kwam hierbij om het leven en enkele schoolgenoten werden meegenomen. U wist zelf te ontkomen door naar een winkelcentrum te rennen. De dag erna durfde u echter niet meer naar school te gaan en verklaarde dit tegenover uw schooldirecteur (CGVS C.(...), p. 4). Voorheen kwamen Gardisten niet in de buurt van uw school (CGVS C.(...), p. 9) en er is bovendien niets anders gebeurd toen u weer terugkeerde naar school (CGVS C.(...), p. 10) en u kende evenmin problemen met militairen (CGVS C.(...), p. 4). Wanneer u wordt gevraagd wie uw overleden schoolgenoot was, verklaart u dat het slechts geruchten waren dat er iemand zou zijn overleden. Wie er dan precies zou zijn overleden, weet u niet: u kende de jongen niet en evenmin kende u zijn naam (CGVS C.(...), pp. 9, 10). Wanneer daarenboven wordt gevraagd welke scholieren er van uw school werden meegenomen door de Gardisten, weet u dat evenmin. U stelt dat het vierde- en vijfdejaarsscholieren waren en dat u ze niet kende (CGVS C.(...), p. 9). Het houdt geen steek dat u zich niet eens de na(a)m(en) kan herinneren van de medescholier die zou zijn overleden of van diegenen die zouden zijn meegenomen, te meer omdat het een uniek incident zou zijn geweest dat bovendien een dermate grote impact op u zou hebben gehad waardoor u een tijdje niet naar school durfde te gaan (CGVS C.(...), p. 4). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent in het gedrang.

Ter staving van deze gebeurtenis legt u een verklaring van uw schooldirecteur voor van 7 juni 2018. U legt uit dat de directeur deze brief op uw verzoek opstelde (CGVS C.(...), p. 4). Dat de brief op uw vraag en mogelijk ook instructies zijn opgesteld, leidt er reeds toe dat de bewijswaarde van de brief sterk wordt verminderd. Bovendien komt de inhoud van de brief niet overeen met uw verklaringen. U getuigt tijdens uw persoonlijk onderhoud dat een militair naar u en uw klasgenoten keek en wees, waarop jullie wegreunden (CGVS C.(...), p. 4). De brief verklaart evenwel dat leden van de Nationale Garde u op een gewelddadige wijze trachtten te stoppen maar dat u kon wegrennen. Bovendien stelt de brief dat u na het incident niet meer naar school ging, terwijl u zelf aangeeft dat u de volgende dagen niet naar school ging, maar daarna terug naar school ging (CGVS C.(...), p. 4). Dit heeft niet alleen als gevolg dat er aan de voorgelegde brief geen geloof kan worden gehecht, maar zet ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover verder op losse schroeven. Dit heeft bovendien als gevolg dat er ook aan uw voorgehouden vrees om bij terugkeer naar Venezuela te worden gerekruteerd door Venezolaanse/Bolivariaanse defensielichamen zoals de Nationale Garde (CGVS C.(...), pp. 4, 10) geen geloof kan worden gehecht. U haalt immers geen enkel ander –geloofwaardig – incident aan dat erop wijst dat dit u ten beurt zou kunnen vallen.

Voorts verklaart u dat er op **25 januari 2019**, ongeveer een maand na uw vertrek, mannen in militaire uniformen naar het huis van uw maternale oma (waar jullie ook woonden) zijn gekomen. Ze vroegen uw oma naar u, uw broers en uw moeder, doorzochten het huis en vertrokken. Bij vertrek zeiden ze tegen uw grootmoeder dat ze niets mocht zeggen over wat er is gebeurd (CGVS C.(...), p. 4). Uw maternale oma weet niet wie of waarvan deze mannen waren en u weet niet waarom men naar u, uw broers en uw moeder zochten. Er deden zich nadien geen andere problemen voor (CGVS C.(...), pp. 10-11). Het is opmerkelijk dat uw moeder dit incident niet aanhaalde in haar eigen verzoek. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds in het gedrang.

Bovendien komen de verklaringen van uw broer S.(...) en uw moeder niet overeen met de uwe betreffende uw (maternale) grootouders. Zo stelt uw broer S.(...) dat uw grootouders maandelijks bedreigingen ontvingen van de Nationale Garde en dat zij daarom op instructie van jullie moeder zijn verhuisd (CGVS S.(...), pp. 7-8, 10, 11), terwijl u slechts over één bezoek van militairen spreekt, waarna er zich geen andere problemen voordeden (CGVS C.(...), p. 10-11). Uw moeder verklaart dan weer in het persoonlijk onderhoud betreffende uw broer D.(...) dat haar ouders in augustus of september 2022 zijn verhuisd naar het huis van haar grootmoeder – uw overgrootmoeder – omdat uw vader fysiek geweld gebruikte tegenover haar vader – uw grootvader – en omdat uw overgrootmoeder zorg nodig heeft (CGVS D.(...), p. 9). Al deze elementen leiden ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen van uw grootouders opnieuw wordt aangetast.

Nog verwijzen uw moeder in D.(...)s verzoek alsook uw broer S.(...) en uzelf in jullie eigen verzoeken naar een **gewelddadige thuissituatie**. U geeft aan dat uw vader weinig tolerant is en weinig geduld heeft; dat hij uw moeder fysiek en mentaal mishandelde; en dat hij ook uw broertje D.(...) één keer op een grove manier heeft behandeld (CGVS C.(...), pp. 3, 4-5, 11). Uw moeder verklaart eveneens dat uw vader haar fysiek en psychologisch mishandelde; stelt dat zij hiervoor naar een psycholoog ging en ook deelnam aan workshops inzake intra-familiaal geweld; en dat zij in België een scheidingsprocedure in gang zette (CGVS D.(...), pp. 4-6).

Nog vreest zij bij terugkeer naar Venezuela dat D.(...) kan worden mishandeld door zijn vader (CGVS D.(...), p. 11). S.(...) getuigt eveneens van fysiek geweld binnen het gezin tegenover uw moeder en herhaalt ook dat er slechts éénmaal werd geschreeuwd naar jullie broertje D.(...) (CGVS S.(...), p. 9). Er kan echter niet zomaar geloof worden gehecht aan deze verklaringen.

Zo houdt het geen steek dat uw moeder noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch op het CGVS in haar eigen verzoek om internationale bescherming gewag maakt van jullie moeilijke thuissituatie. Ook in het door uw moeder gestelde beroep bij de RvV tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS wordt er met geen woord gerept over huiselijk geweld jegens haarzelf. Wanneer zij hiernaar wordt gevraagd in het persoonlijk onderhoud van D.(...), antwoordt zij dat ze uw vader geen schade wilde toebrengen en legt ze uit dat ze belang hecht aan een sterke verbonden familie (CGVS D.(...), p. 9). Hiermee klaart zij evenwel niet uit waarom zij nu wel ineens met de problematische thuissituatie op de proppen komt, waardoor de geloofwaardigheid van de verklaringen hieromtrent in het gedrang komt.

Nog leggen u en uw moeder in D.(...)s verzoek een klachtenbrief inzake het huiselijk geweld voor van 30 juli 2015 (CGVS C.(...), p. 11; CGVS D.(...), p. 11). Bovendien verklaart uw moeder dat zij tussen 2013 en 2015 naar een psycholoog ging en deelnam aan workshops inzake intra-familiaal geweld (CGVS D.(...), pp. 4-6). Hierbij dient aldus te worden opgemerkt dat uw moeder doorheen de jaren wel degelijk heeft kunnen rekenen op ondersteuning van de Venezolaanse autoriteiten inzake de vermeende huiselijke (gewelds)problematiek. Hieruit kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in jullie hoofde worden afgeleid.

Ook vreest u dat u bij terugkeer naar Venezuela niet zal kunnen beginnen in het hoger onderwijs, maar dat u **enkele jaren van uw middelbare school zal moeten herhalen** (CGVS C.(...), pp. 5, 10). Dat u bij terugkeer naar Venezuela eventueel één of enkele jaren school zal moeten herhalen, is evenwel onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Voorts verwijzen zowel u, uw broer S.(...) en uw moeder in hoofde van uw jongere broer D.(...), naar jullie **verblijf in België sinds december 2018**. U haalt aan dat u in België bent geïntegreerd en uw leven hier heeft opgebouwd; dat u de taal leerde; dat u na uw middelbare school verder wil studeren; en dat u bij terugkeer naar Venezuela uw beste vrienden zal moeten missen (CGVS C.(...), pp. 4, 12). Ter staving hiervan legt u voorts een attest van uw middelbare school in België voor. Ook uw moeder verwijst in haar vrees voor D.(...) naar diens vredevolle, gelukkige gemoedstoestand en ze wenst dat hij zich in België verder zal ontwikkelen (CGVS D.(...), p. 10) en merkt op dat haar twee oudste zonen – waaronder u dus – zich op onderwijs- en werkvak in België hebben ontwikkeld (CGVS D.(...), p. 12). Uw broer S.(...) benoemt de geboorte van zijn zoon Tomas, stelt dat hij al twee jaar werkzaam is en verwijst naar jullie levenskwaliteit in België (CGVS S.(...), pp. 3, 11). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat er uit het leven van u en uw broers in België geen nood aan internationale bescherming in jullie hoofde worden afgeleid. Dit element houdt immers geen verband met de criteria van de vluchtelingenstatus, en evenmin met de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dienen de elementen omtrent het ontwikkelde privéleven in België in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

In de mate dat u verwijst naar uw **medische problemen** – u bent astmatisch, nam hiervoor vanaf jongs af aan al medicatie (CGVS C.(...), p. 7) en legt ter staving hiervan een Belgisch medisch attest voor – aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tot slot verklaart u de **algemene (veiligheids)situatie** in Venezuela te vrezen (CGVS C.(...), pp. 4, 11). Nog verwijst u naar de **financiële situatie** van uw gezin (CGVS C.(...), pp. 8-9). Wat de socio-economische en algemene (veiligheids)situatie in Venezuela betreft kan worden verwezen naar de onderstaande analyses:

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in

Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken

van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De **overige door u neergelegde documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het door u voorgelegde paspoort – dat u zonder problemen verkreeg in november 2017 (CGVS C.(...), p. 7) – en de identiteitskaart (cedula) leveren hoogstens een indicatie op van uw identiteit en nationaliteit. De reisdocumenten ondersteunen voorts enkel uw reis van Venezuela naar België – die overigens probleemloos en snel is verlopen (CGVS C.(...), p. 10). Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid of de elementen waarover u stelt dat ze uw terugkeer zouden beletten.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Voor zover verzoeker opnieuw algemeen verwijst naar het werk van zijn vader teneinde zijn nood om internationale bescherming aan te tonen, kan hij niet overtuigen. In de bestreden beslissing werd omstandig uitgewerkt dat de problemen die zijn vader zelf zou hebben gekend, niet geloofwaardig zijn en dat verzoeker zelf nooit (geloofwaardige) problemen heeft gekend door diens werk.

De verwijzing naar algemene informatie van Amnesty International omtrent de mensenrechtenschendingen door het leger volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Met het algemene verweer dat zijn vader het niet eens was met de ideeën van de autoriteiten en terughoudend was om de door hen bevolen handelingen te verrichten, dat hij geen andere keuze had, dat de risico's van het niet uitvoeren van deze bevelen veel groter waren, dat er tijdens de verhoren werd gesproken over de opsluiting van zijn vader die als verrader werd beschouwd, dat hij om die reden door de autoriteiten van zijn vrijheid werd beroofd, dat de autoriteiten op die manier zijn vader duidelijk wilde maken dat hij zijn rol in het leger moest behouden en blijven gehoorzamen op straffe van vervolging, dat indien hij zich tegen de bevelen van zijn oversten was blijven verzetten hem een veel zwaardere straf zou zijn opgelegd dan enkele dagen gevangenisstraf, dat hij jarenlang geprobeerd heeft ontslag te nemen en dat dit niet gelukt is, dat de autoriteiten het risico niet konden nemen gelet op de gestelde daden, dat het leger een bijzonder belangrijk element vormt in het wraak- en vervolgingsbeleid van de staat, dat zij niet konden toestaan dat het leger uiteenviel naarmate de ontslagnemingen vorderden, dat het isolement waarin zij verzoekers vader hebben geplaatst hen aan elke druk van de burgerbevolking heeft onttrokken, maar hen ook onder hun gezag heeft gehouden, dat de civiele samenleving steeds meer blijk geeft van wantrouwen jegens veiligheidstroepen, dat dit onvermijdelijk de veiligheidstroepen in gevaar brengt die het slachtoffer zijn van repressie en vervolging door de bevolking in een geest van wraak, dat verzoeker zelf gevaar loopt aangezien zijn vader door zijn positie de facto bescherming geniet in de ogen van het publiek, dat hij vaak opgesloten was in zijn kazerne en dus door omstandigheden onbereikbaar, dat het gemakkelijker was om zijn familie waaronder verzoeker aan te vallen, dat verzoeker veel kwetsbaarder

was en dat verzoekers vrees wegens het werk van zijn vader bijgevolg geloofwaardig lijkt en bevestigd wordt door objectieve gegevens in de bijgevoegde stukken, overtuigt hij niet.

Verzoeker beperkt zich met een dergelijk betoog immers tot algemene beweringen omtrent de situatie van zijn vader en algemene informatie desbetreffend. Verzoeker slaagt er hiermee niet in afbreuk te doen aan onderstaande concrete en pertinente vaststellingen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen omwille van het werk van verzoekers vader. Deze worden voor de duidelijkheid hier hernomen:

*“Voorts verklaart uw broer S.(...) dat uw vader al 23 jaar bij de Nationale Garde werkt als sergeant-majoor tweede klasse (CGVS S.(...), pp. 9, 10) en dat jullie – u, S.(...) en D.(...) –, als **zonen van een militair risico** lopen om te worden gevisieerd (CGVS S.(...), p. 19). Ook uw moeder vreest inzake haar kinderen dat jullie als ‘zonen van’ worden **gepercipieerd** (CGVS D.(...), p. 12). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar het beroep van uw nog steeds in Venezuela verblijvende vader niet volstaat om aan te tonen dat u in Venezuela werkelijk een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. De problemen die uw vader zelf zou hebben gekend, zijn immers niet geloofwaardig (cfr. infra), en zelf hebt u nooit (geloofwaardige) problemen gekend door zijn werk (CGVS C.(...), p. 4).*

*Nog betreft uw vader en zijn werk – u rept hier opmerkelijk genoeg niet over in uw eigen verzoek – legt S.(...) uit dat jullie **vader verschillende problemen had op zijn werk**. Vooreerst stelt S.(...) dat hij ooit gevangen heeft gezeten en uw moeder naar hem toe moest gaan (CGVS S.(...), p. 11). Wanneer of waarom uw vader vast zat, weet S.(...) niet (CGVS S.(...), p. 14). Nog repte uw moeder in haar twee persoonlijk onderhouds op het CGVS met geen woord hierover, maar suggereerde zij enkel dat uw vader gearresteerd en/of opgesloten zou kunnen worden (CGVS C.(...), 10 mei 2019, pp. 9, 18; CGVS C.(...), 2 september 2019, pp. 13-14). Wanneer S.(...) hiernaar wordt gevraagd, weet hij niet waarom uw moeder de detentie van uw vader niet vermeldde (CGVS S.(...), p. 14). De tegenstrijdige verklaringen van S.(...) en uw moeder over uw vaders mogelijke detentie, heeft evenwel als gevolg dat de geloofwaardigheid ervan in het gedrang komt.*

Daarnaast zegt S.(...) dat er jarenlange bedreigingen waren aan het adres van jullie vader vanuit de Nationale Garde omwille van uw moeders deelname aan betogingen (CGVS S.(...), pp. 10, 15). Hierbij dient te worden opgemerkt dat er in uw moeders verzoek geen geloof kon worden gehecht aan haar politiek activisme, waardoor er aan S.(...)s verklaringen hieromtrent evenmin geloof kan worden gehecht.

Behalve bedreigingen kreeg jullie vader ook te maken met straffen op zijn werk, stelt S.(...). Zo mocht hij jarenlang amper tot niet naar huis, mocht hij geen contact hebben met zijn gezin en werd hij meermaals overgeplaatst (CGVS, p. 10). S.(...) heeft geen bewijzen inzake zijn overplaatsingen of de motiveringen hierachter (CGVS S.(...), pp. 15-16) en jullie moeder maakt in haar persoonlijk onderhoud evenmin gewag van overplaatsingen. Bovendien is het binnen de (internationale) strijdkrachten verre van ongewoon dat werknemers gedurende enkele weken of maanden niet of nauwelijks contact heeft met het thuisfront, laat staan dat men verlof kan opnemen in zo’n periode. Dit alles leidt ertoe dat er niet alleen geen geloof kan worden gehecht aan S.(...)s verklaringen dat jullie vader expliciet werd gestraft op zijn werk, maar ook dat er geen nood aan internationale bescherming in jullie hoofde uit kan worden afgeleid.

*Ook verklaart S.(...) dat **uw vader al vanaf 2015 tracht ontslag te nemen** en dat jullie vader daardoor onder meer jarenlang werd bedreigd (CGVS, p. 10). Ook uw moeder verklaart in haar persoonlijk onderhoud dat uw vader trachtte ontslag te nemen, maar situeert dit in 2013-2014 (CGVS C.(...), 10 mei 2019, pp. 9, 18; CGVS C.(...), 2 september 2019, pp. 3-4, 5, 12-14). S.(...) legt uit dat jullie vader zijn ontslag aanvraagde omdat hij situaties zag en dingen moest doen waar hij niet mee akkoord was (CGVS S.(...), pp. 4-5). Welke situaties uw vader afkeurde of welke zaken men op zijn werk van uw vader vroeg, weet S.(...) niet (CGVS S.(...), pp. 5, 14, 16). Evenmin vroeg S.(...) ooit – noch in Venezuela, noch in België – aan jullie vader wat hij dan precies niet deed of wat hem niet beviel (CGVS S.(...), p. 5). Dat S.(...), in het bijzonder als oudste zoon, niet meer weet over de motieven achter jullie vaders vermeende verzoeken om ontslag, terwijl hij daar wel toe in de mogelijkheid verkeert, leidt er reeds toe dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover afneemt.*

Voorts stelt S.(...) dat jullie vaders ontslag telkenmale werd geweigerd omdat men dat beschouwt als verraad aan het vaderland (CGVS S.(...), p. 5). Ook uw moeder haalt aan dat uw vaders verzoek om ontslag werd geweigerd en legt in haar verzoek een ongedateerde ontslagbrief van jullie vader voor (CGVS C.(...), 2 september 2019, p. 13). Het is opvallend dat S.(...) niet meer documenten kan voorleggen

over de verschillende pogingen tot ontslag van jullie vader, terwijl er traditioneel een jarenlange administratieve procedure aan ten grondslag ligt en jullie nog in contact staan met uw vader (CGVS C.(...), p. 5). Dit tast eveneens de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aan.

Daarbij houdt het geen steek dat men bij de Nationale Garde uw vader, die al jarenlang – afgaande op uw moeders verklaringen al bijna tien jaar – tracht zijn ontslag te geven; bevelen niet wil opvolgen; en te maken krijgt met straffen, eenvoudigweg niet (al dan niet oneervol) ontslaat. Wanneer S.(...) wordt gevraagd waarom de Gardisten desondanks een door hem beschreven luis in de pels zoals uw vader toch zouden willen aanhouden, weet S.(...) dat niet (CGVS S.(...), pp. 17, 18). Bovendien houdt het evenmin steek dat jullie vader, indien zijn jarenlange pogingen tot ontslag daadwerkelijk telkenmale vruchteloos zouden zijn gebleken, nog minstens acht jaar tegen zijn zin zijn werkzaamheden bij de Nationale Garde zouden uitvoeren – te meer daar intussen miljoenen andere Venezolanen – met en zonder paspoort – het land verlaten hebben. Dit doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van S.(...)s verklaringen inzake uw vaders problemen met/op zijn werk(gever)."

Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij dat hier een ander licht op zou kunnen werpen.

Ook wat betreft de vaststellingen rond de gebeurtenissen op 4 juni 2018 komt verzoeker niet verder dan het betoog dat de objectieve informatie zijn verklaringen lijkt te bevestigen, dat het leger een belangrijke tak van de regering vormt die zijn steun nodig heeft om aan de macht te blijven, dat het leger sterk moet blijven zodat het een effectieve repressie kan blijven uitoefenen om de bevolking om de macht te behouden, dat deze sterkte in het bijzonder gebaseerd is op de noodzaak om het te versterken en om vers bloed en nieuwe krachten aan te trekken, dat een dergelijk beleid van gedwongen rekrutering in dictaturen aan de orde van de dag is en dat verzoekers relaas wordt bevestigd door de brief van de directeur. Hiermee beperkt verzoeker zich opnieuw tot algemene beweringen over het leger, doch slaagt hij er niet in de concrete en pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat er aan verzoekers persoonlijke relaas geen geloof kan worden gehecht in een ander daglicht te stellen. Deze vaststellingen worden voor de duidelijkheid hier hernomen:

"Nog betreffende uw vrees in Venezuela verklaart u dat er op **4 juni 2018** een vrachtwagen van de Nationale Garde nabij uw school arriveerde en medescholieren door de uitgestapte militairen gedwongen werden gerekruteerd. Een schoolgenoot kwam hierbij om het leven en enkele schoolgenoten werden meegenomen. U wist zelf te ontkomen door naar een winkelcentrum te rennen. De dag erna durfde u echter niet meer naar school te gaan en verklaarde dit tegenover uw schooldirecteur (CGVS C.(...), p. 4). Voorheen kwamen Gardisten niet in de buurt van uw school (CGVS C.(...), p. 9) en er is bovendien niets anders gebeurd toen u weer terugkeerde naar school (CGVS C.(...), p. 10) en u kende evenmin problemen met militairen (CGVS C.(...), p. 4). Wanneer u wordt gevraagd wie uw overleden schoolgenoot was, verklaart u dat het slechts geruchten waren dat er iemand zou zijn overleden. Wie er dan precies zou zijn overleden, weet u niet: u kende de jongen niet en evenmin kende u zijn naam (CGVS C.(...), pp. 9, 10). Wanneer daarenboven wordt gevraagd welke scholieren er van uw school werden meegenomen door de Gardisten, weet u dat evenmin. U stelt dat het vierde- en vijfdejaarsscholieren waren en dat u ze niet kende (CGVS C.(...), p. 9). Het houdt geen steek dat u zich niet eens de na(a)m(en) kan herinneren van de medescholier die zou zijn overleden of van diegenen die zouden zijn meegenomen, te meer omdat het een uniek incident zou zijn geweest dat bovendien een dermate grote impact op u zou hebben gehad waardoor u een tijdje niet naar school durfde te gaan (CGVS C.(...), p. 4). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent in het gedrang.

Ter staving van deze gebeurtenis legt u een verklaring van uw schooldirecteur voor van 7 juni 2018. U legt uit dat de directeur deze brief op uw verzoek opstelde (CGVS C.(...), p. 4). Dat de brief op uw vraag en mogelijk ook instructies zijn opgesteld, leidt er reeds toe dat de bewijswaarde van de brief sterk wordt verminderd. Bovendien komt de inhoud van de brief niet overeen met uw verklaringen. U getuigt tijdens uw persoonlijk onderhoud dat een militair naar u en uw klasgenoten keek en wees, waarop jullie wegreunden (CGVS C.(...), p. 4). De brief verklaart evenwel dat leden van de Nationale Garde u op een gewelddadige wijze trachtten te stoppen maar dat u kon wegrennen. Bovendien stelt de brief dat u na het incident niet meer naar school ging, terwijl u zelf aangeeft dat u de volgende dagen niet naar school ging, maar daarna terug naar school ging (CGVS C.(...), p. 4). Dit heeft niet alleen als gevolg dat er aan de voorgelegde brief geen geloof kan worden gehecht, maar zet ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover verder op losse schroeven. Dit heeft bovendien als gevolg dat er ook aan uw voorgehouden vrees om bij terugkeer naar Venezuela te worden gerekruteerd door Venezolaanse/Bolivariaanse defensielichamen zoals de Nationale Garde (CGVS C.(...), pp. 4, 10) geen

geloof kan worden gehecht. U haalt immers geen enkel ander –geloofwaardig - incident aan dat erop wijst dat dit u ten beurt zou kunnen vallen.”

Waar verzoeker ervan uitgaat dat zijn verklaringen worden bevestigd door de schooldirecteur in de neergelegde brief, gaat hij eraan voorbij dat werd vastgesteld dat de inhoud van de brief niet overeenkomt met zijn verklaringen en geeft hier geen enkele valabele verschooning of verklaring voor.

Wat betreft de vaststellingen rond de gebeurtenissen van 25 januari 2019 wijst verzoeker erop dat hij toen hij Venezuela verliet minderjarig was en dus niet op de hoogte was van de details van zijn relaas.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat werd vastgesteld dat verzoekers moeder dit incident niet aanhaalde in haar eigen verzoek. Ook werd vastgesteld dat de verklaringen van zijn broer en zijn moeder niet overeenstemmen met de verklaringen van zijn broer en zijn moeder. Desbetreffend werd het volgende vastgesteld: *“Zo stelt uw broer S.(...) dat uw grootouders maandelijks bedreigingen ontvingen van de Nationale Garde en dat zij daarom op instructie van jullie moeder zijn verhuisd (CGVS S.(...), pp. 7-8, 10, 11), terwijl u slechts over één bezoek van militairen spreekt, waarna er zich geen andere problemen de voordeden (CGVS C.(...), p. 10-11).”* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten tijde van deze gebeurtenissen ongeveer 16 jaar oud was. Bijgevolg had verzoeker op dat ogenblik een leeftijd bereikt waarop van hem kon verwacht worden dat hij weet of het slechts een éénmalige gebeurtenis betrof of dat het over maandelijkse bedreigingen ging. Deze tegenstrijdigheid betreft overigens geen detail, maar heeft betrekking op gebeurtenissen inzake de door verzoeker beweerde nood aan internationale bescherming en zijn persoonlijke situatie. Deze tegenstrijdigheid toeschrijven aan zijn minderjarigheid met de stelling dat hij niet op de hoogte is van details kan dan ook niet overtuigen. Bovendien zijn verzoekers verklaringen en deze van zijn broer in strijd met de verklaringen van verzoekers moeder daar zij stelde dat haar ouders in augustus of september 2022 zijn verhuisd naar het huis van haar grootmoeder omdat verzoekers vader fysiek geweld gebruikte tegenover haar vader en omdat verzoekers overgrootmoeder zorg nodig heeft. Bijgevolg is er in het relaas van verzoekers moeder geen sprake van een verhuis omwille van bedreigingen van de Nationale Garde.

Waar verzoeker aangeeft dat het ook gemakkelijk te begrijpen is dat zijn vader gelet op wat hij op zijn werk heeft meegemaakt gewelddadig zou kunnen zijn, dat dit vaak voorkomt wanneer getraumatiseerde soldaten terugkeren naar hun familie en dat het geweld dat verzoeker aangeeft deel uitmaakt van deze realiteit en de autoriteiten daar niets tegen kunnen doen, gaat hij opnieuw voorbij aan het gegeven dat er gelet op het geheel aan vaststellingen ook hieraan geen geloof kan worden gehecht en dat zijn moeder doorheen de jaren wel degelijk heeft kunnen rekenen op ondersteuning van de Venezolaanse autoriteiten inzake de vermeende huiselijke (gewelds)problematiek.

Waar verzoeker het begrijpelijk acht dat zijn moeder hier nooit eerder over heeft gesproken omdat deze situatie voor haar moeilijk te accepteren is en dat dit een veel voorkomende psychologische situatie is voor een slachtoffer van huiselijk geweld biedt hij evenmin een valabele verklaring voor het gegeven dat zijn moeder noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar eigen verzoek om internationale bescherming gewag maakt van de moeilijke thuissituatie. Ook in het door verzoekers moeder gestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt er met geen woord gerept over huiselijk geweld jegens haarzelf. Wanneer zij hiernaar wordt gevraagd in het persoonlijk onderhoud van verzoekers broer, D., antwoordt zij zelfs dat ze verzoekers vader geen schade wilde toebrengen en legt ze uit dat ze belang hecht aan een sterke verbonden familie. Het is dan ook niet aannemelijk voor de Raad waarom zij nu wel ineens met de problematische thuissituatie op de proppen komt.

De argumentatie dat iedereen heeft gezegd dat hij door de autoriteiten werd bedreigd, dat deze gebeurtenissen de algemene informatie bevestigen en dus ook zijn geloofwaardigheid, dat het leger druk had willen uitoefenen op verzoekers vader door de controle over de familie en over verzoeker te behouden, dat nu de leemte is verdwenen zij de invloed en het gezag verloren hebben die zij over hem konden uitoefenen, dat zij om deze reden naar hem op zoek zijn en alle mogelijke middelen gebruiken om hem te vinden met inbegrip van het bedreigen van zijn grootouders, is opnieuw niet meer dan wat algemene beweringen, doch geenszins bij machte voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

De verwijzing onder algemene informatie naar het staatsgeweld, de straffeloosheid van de autoriteiten en de stelling dat zij bij terugkeer na een verblijf van meer dan drie jaar als politieke dissidenten zullen worden

beschouwd, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Voor zover verzoeker aangeeft dat hij omwille van zijn minderjarigheid een gemakkelijk doelwit is voor ontvoerders, gaat hij eraan voorbij ondertussen meerderjarig te zijn geworden.

Voor zover verzoeker wijst op de situatie van terugkerende migranten en het verhoogd risico op vervolging waarmee zij te maken zouden kunnen krijgen, wijst de Raad op het geheel aan informatie dat door beide partijen werd aangebracht.

De behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van worden verdacht een misdrijf te hebben gepleegd, personen die in het verleden werden beschouwd als opposant, of van wie wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Het zijn dus vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleden als risicoprofielen.

Uit het voorgaande blijkt evenwel nergens dat verzoeker zulk profiel heeft of dat hij persoonlijk in de specifieke negatieve aandacht stond van de Venezolaanse overheden of andere actoren, noch dat hij als zodanig wordt gepercipieerd dat hij een dreiging zou kunnen vormen voor de Venezolaanse overheid.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven en hier een beschermingsverzoek heeft ingediend, resulteert als dusdanig dan ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij aannemelijk maakt dat hij worden gemonitord en/of bij terugkeer zou worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort, hetgeen eveneens een bijkomende indicatie is dat hij niet in het vizier van de Venezolaanse overheid staat. Verzoeker brengt geen overtuigende elementen bij die hierover anders doen denken.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Venezuela ernstige problemen riskeert die de drempel van vervolging bereiken en dit enkel omwille van het feit dat hij naar het buitenland is getrokken en daar heeft verbleven. Het louter aanhalen van algemene landeninformatie en de blote bewering dat er gedacht zal worden dat hij door zijn verblijf financiële rijkdom heeft vergaard, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen, te meer daar uit de aangehaalde informatie geenszins blijkt dat elke terugkerende Venezolaan louter omwille van zijn of haar terugkeer uit het buitenland wordt vervolgd of geviséerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat er geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming voor hem voorhanden is in geval van terugkeer naar Venezuela en het recht op een eerlijk proces ontbreekt, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden persoonlijke problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarin wordt geconcludeerd dat verzoeker de door hem aangehaalde gebeurtenissen en problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht Venezuela te verlaten, niet aannemelijk maakt.

Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het administratief dossier beaamt de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat evenwel voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcon, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Verzoeker is afkomstig uit Barquisimeto, deelstaat Lara. In deze deelstaat in Venezuela vindt momenteel volgens de algemene informatie geen gewapend conflict plaats. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF